

J.nr. 71-0421 MOL/mod

SAGSØGTES PROCESSKRIFT af 6. maj 1997

Til

Østre Landsret.

I 4. afd.'s sag nr. B-1893-96: Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Ålborg

mod

Skatteministeriet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

I anledning af sagsøgers processkrift af 14. marts 1997 og efter sagsøgtes fornyede vurdering af afgiften på videopladers forenelighed med fællesskabsretten, ændrer sagsøgte sin frifindelsepåstand over for sagsøgers påstand 2.

Sagsøgtes påstande er herefter følgende:

Over for sagsøgers påstand 1

Afvisning.

Over for sagsøgers påstand 2

Sagsøgte anerkender, at opkrævningen af afgift af videoplader, hos sagsøgeren efter den nu ophævede lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 621 af 30. juni 1994, har været i strid med EF-Traktatens artikel 95, stk. 2, i den udstrækning videopladerne blev importeret fra Det Forenede Kongerige eller andre medlemsstater af EU.

Over for sagsøgers påstand 3

Frifindelse.

Ad påstand 1

Den i duplikken nedlagte påstand fastholdes. Til støtte herfor gøres det gældende, at det allerede af Momsnævnets afgørelse af 26. oktober 1994, bilag 7, er fastslået, at der ikke har været den fornødne hjemmel for opkrævning af afgift af videoplader. Afgiften er tilbagebetalt. Herefter har sagsøger ikke rettelig interesse i at få påkendt den første påstand.

Ad påstand 2

Efter fremkomsten af supplerende oplysninger om videopladeproduktet har sagsøgte revurderet, om afgiften på produktet må anses for at være i strid med EF-Traktatens artikel 95, stk. 1, eller stk. 2. Skatteministeriet har lagt vægt på oplysningerne om, at der ikke er nogen produktion af videoplader i Danmark, medens de videobånd, der sælges på det danske marked, næsten udelukkende er fremstillet i Danmark, jf. bilag E.

Skatteministeriet har vurderet, at videoplader og videobånd ikke er lignende varer, og dermed var afgiftsopkrævningen ikke i strid med EF-Traktatens artikel 95, stk. 1. Derimod har Skatte-

ministeriet vurderet, at videoplader og videobånd formentlig må anses for at være konkurrerende produkter. Skatteministeriet har herved især lagt vægt på, at de to produkter efter det oplyste opfylder de samme behov hos forbrugerne.

Sagsøgte anerkendelse af, at EF-Traktatens artikel 95, stk. 2, er overtrådt, gælder dog kun i den udstrækning sagsøger godtgør, at videopladerne blev importeret fra andre EU-medlemsstater. Sagsøgers opfattelse af fællesskabsretten, som den er beskrevet i 2. supplerende processkrift, side 2-3, bygger på en misforståelse. Sagsøgte har ikke noget grundlag for at bestride, at der ikke findes videoplader, som er i fri omsætning i andre medlemsstater. Men det har ikke nogen betydning. Det har alene betydning, om de videoplader, som sagsøger importerede i den omhandlede periode, blev importeret fra EU-medlemsstater eller fra tredjelande. EF-Traktatens artikel 95 er ikke til hinder for afgift på de videoplader, som sagsøger har importeret direkte fra USA. jf. mine bemærkninger herom i sagsøgte processkrift af 7. marts 1997 side 2-3.

Sagsøger opfordres endnu engang til at godtgøre, at videopladerne blev importeret fra andre EU-medlemsstater. I modsat fald må sagsøgers afvisning af at godtgøre dette forhold medføre procesuel skadevirkning.

Eftersom sagsøgte anerkender, at den opkrævede afgift var i strid med artikel 95, stk. 2, har Østre Landsret ikke behov for at forelægge EF-Domstolen det spørgsmål, som er foreslået af sagsøger som spørgsmål 1, jf. stævningen side 7.

Ad påstand 3

Medens sagsøgte som nævnt anerkender, at der ikke var den fornødne hjemmel til opkrævning af afgift af videoplader i den nu ophævede lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, bestrider

sagsøgte fortsat, at opkrævningen af afgift var ansvarspådragende efter dansk ret. Der henvises herom til bemærkningerne i duplikken side 5-6 og i sagsøgtes processkrift af 7. marts 1997, side 4-5.

Efter omstændighederne anser sagsøgte det imidlertid ikke for hensigtsmæssigt at bestride, at fællesskabsretten pålægger sagsøgte erstatningsansvar for den stedfundne opkrævning af afgift i strid med EF-Traktatens artikel 95, stk. 2.

Eftersom sagsøgte anerkender erstatningsansvaret, har Østre Landsret ikke behov for at forelægge de spørgsmål for EF-Domstolen, som er foreslået af sagsøger som spørgsmål 2, 3 og 5, jf. stævningen side 7 og det supplerende processkrift side 11.

Det foreslåede spørgsmål 4 om betydningen af import direkte fra USA, jf. det supplerende processkrift side 11, er helt unødvendigt. Det er åbenbart, at afgiftsopkrævningen ikke er i strid med artikel 95, stk. 2, i det omfang der er tale om import direkte fra USA, og staten er derfor ikke erstatningspligtig herfor.

Medens sagsøgte anerkender erstatningsansvaret efter fællesskabsretten, i det omfang sagsøger har importeret videoplader fra EU-medlemsstater, bestrider sagsøgte fortsat, at opkrævningen af afgift har påført sagsøger et tab. Sagsøgte lægger vægt på, at den opkrævede afgift er tilbagebetalt til sagsøger. Det forhold, at sagsøger har valgt at udbetale en del af afgiften til sine kunder, er sagsøgte uvedkommende.

Det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at afgiftsopkrævningen har påført sagsøgeren tab. Dette har sagsøgeren endnu ikke godtgjort.

Sagsøgte opfordres på ny til at dokumentere sit erstatningskrav. Sker dette ikke, må det lægges til grund, at sagsøgeren ikke har godtgjort at have lidt noget tab.

København, den 6. maj 1997

Kammeradvokaten

v/

Britta Moll Sørensen